

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Με τον ερχομό του φθινοπώρου οι μνήμες μας ταξιδεύουν στα χρόνια που πέρασαν, γεμάτα στιγμές, ανθρώπους και αξίες που μας συντροφεύουν μέχρι σήμερα. Όπως τα φύλλα γίνονται χρυσά και η φύση ντύνεται με τα πιο ζεστά της χρώματα, έτσι και εμείς αε κρατήσουμε στην καρδιά μας την ομορφιά, την παράδοση, την αγάπη για τον τόπο μας και τη δύναμη της ενότητας. Ευχόμαστε σε όλα τα μέλη και τους φίλους μας υγεία, χαρά και φως. Αε είναι το φθινόπωρο μια εποχή γεμάτη αγάπη, συγκίνηση και ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο

*Με εκτίμηση το Δ.Σ.
του Συλλόγου Αποφοίτων
Γυμνασίου Μανσούρας*

Πρόσκληση Τακτικής Γενικής Συνέλευσης, ΕΚΛΟΓΕΣ

Κοπή Βασιλόπιτας, Χιωτίνειος Υποτροφία **Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου 2026**

Σύμφωνα με τα άρθρα 16, 17, 18, και 19 του καταστατικού, η Πρόεδρος και το Δ.Σ. του Συλλόγου μας, σας καλούν στην **Τακτική Γενική Συνέλευση** που θα γίνει στο εντευκτήριο του ΣΑΕ, 3^{ης} Σεπτεμβρίου 56, τη Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου 2026 και ώρα 19.00. Σε περίπτωση μη απαρτίας, η Γ.Σ. θα επαναληφθεί την **Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου 2026** και ώρα 19.00 στον ίδιο χώρο οπότε θα πραγματοποιηθεί ανεξαρτήτως του αριθμού

των παρόντων μελών. Την ίδια μέρα θα γίνει και η κοπή της **Βασιλόπιτας** και η απονομή της **Χιωτίνειου υποτροφίας**. Πληροφορίες στη σελίδα 5.

Σχολεία Μανσούρας

Τετάρτη 14/05/2025

Στην εκδήλωσή μας
για τα 100 χρόνια

Γράφει η Άννα Καλατζιάν

πότε να σηκώνει τη
γαλανόλευκη και πότε

από την Ίδρυση των Ελληνικών Εκπαιδευτηρίων στη Μανσόρα, μεταξύ άλλων είχαν κληθεί να μοιραστούν μαζί μας τις αναμνήσεις τους δύο μέλη μας: ο Μιχάλης Κωβαίος και η Αννούλα Καλατζιάν. Λόγω του περιορισμένου χώρου της «Γλαύκας», όπου δημοσιεύθηκαν τα πρακτικά της συνάντησής μας, περικόψαμε την ομιλία της Αννούλας Καλατζιάν με την υπόσχεση να τη δημοσιεύσουμε σε προσεχές τεύχος της εφημερίδας μας και ιδού το πλήρες κείμενό της:

«Αγαπητές φίλες και αγαπητοί φίλοι, θα ήθελα να σας πάρω απόψε, σε ένα όμορφο νοσταλγικό ταξίδι. Ένα ταξίδι στο παρελθόν. Θα σας πάρω με τον δικό μου τρόπο σε μια πατρίδα, που όλοι αγαπήσαμε και δεν θα ξεχάσουμε ποτέ. Όσο ζούμε, θα θυμόμαστε την Αίγυπτο, γιατί εκεί αφήσαμε ένα κομμάτι της καρδιάς μας. Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν.

Ας μπούμε στο όχημα της φαντασίας, που θα μας οδηγήσει πίσω στο χρόνο. Τα μάτια μας ορθάνοικτα περιμένουν να δουν αυτό που άφησαν εξήντα-εβδομήντα χρόνια πίσω.

Τη μικρή πολιτειούλα μας, με τους 150.000 κατοίκους, το ήρεμο ποτάμι να τη διασχίζει νωχελικά, τη μεγάλη γέφυρα που ένωνε τις δύο όχθες του, τη μικρή γέφυρα που άνοιγε για να περάσουν οι φελούκες στο Μπαχρ ελ Σιγίρ, αν θυμάστε. Το δρόμο με τις γαζίες που μας οδηγούσε, πού αλλού; Στο σχολείο μας. Στην άκρη της πόλης, έξω στα χωράφια. Γύρω-γύρω μόνο αγροί. Τώρα, είναι στο κέντρο της πόλης. Να προχωρήσουμε; Ας περάσουμε τα προπύλαια κι ας μπούμε μέσα.

Η μεγάλη αλέα με τα δέντρα αριστερά και δεξιά. Από τη μια μεριά, τα γήπεδα, οι παρελάσεις, οι γυμναστικές επιδείξεις, οι αγώνες, τα παιχνίδια, οι χοροί. Όλα τα μάτια μας τα βλέπουν και βουρκωμένα ψάχνουν να βρουν το παιδί που χάθηκε. Τα νιάτα που δεν γυρίζουν πίσω. Το κορίτσι με τα άσπρα και μπλε ναυτικά, να παρελαύνει γεμάτο περηφάνεια. Το αγόρι με το γοργό το βήμα,

να τρέχει ξένοιαστο και σαν ζαρκαδί να διασχίζει τα μεγάλα γήπεδα.

Αριστερά μας, ο κήπος. Τον θυμάστε τι όμορφος που ήταν; Ολάνθιστος. Πνιγμένος στα λουλούδια. Εκεί περνούσαμε τα μεσημέρια μας στο διάλειμμα, στο μεγάλο διάλειμμα, όπως είχε πει η ποιήτριά μας η Μπίτσα. Άλλοτε καθισμένοι στο γρασίδι κι άλλοτε στα παγκάκια. Με το άγρυπνο βλέμμα του διευθυντού μας, κυρίου Χιωτίνη, να μας παρακολουθεί με τα κιάλια του, μήπως κάναμε καμιά ατασθαλία.

Αλλά και τις Λαμπροδευτέρες μας εκεί τις περνούσαμε, στο σχολείο. Όλη η παροικία σε ένα χαρούμενο γιορτάσι. Σκόρπια μέσα στον κήπο το νηπιαγωγείο, τα προσκοπικά κτίρια, το Ηρώων. Και έγινε άνοιξη, Πρωτομαγιά. Ξεχνόμαστε στους αγρούς, να μαζέψουμε λουλούδια να φτιάξουμε το καλύτερο στεφάνι. Ποια τάξη θα φτιάξει το καλύτερο; Από παντού ακούγονταν χαρούμενες φωνές. Θυμάστε το τραγούδι;

Ο Μάιος μας έφτασε, έφτασε / εμπρός βήμα ταχύ...

Ας προχωρήσουμε κι άλλο. Ρωτάει ο πανδαμάτωρ χρόνος. Το σχολικό κτίριο μάς περιμένει. Ανεβαίνουμε τα μαρμάρινα σκαλιά, για να βρεθούμε στον μεγάλο διάδρομο με τα αγάλματα της Μπουμπουλίνας, του Καραϊσκάκη και των άλλων ηρώων να μας περιμένουν. Να μας παρακολουθούν από τις κόγχες τους.

Να και οι τάξεις του Γυμνασίου. Τα γραφεία των καθηγητών, του κυρίου Χιωτίνη. Η αίθουσα των εκδηλώσεων. Τα βλέπουμε καθώς προχωράμε. Πόσες παραστάσεις δώσαμε εκεί μέσα... Πόσα τραγούδια ακούστηκαν στις εθνικές επετείους... Με τι καμάρι απαγγείλαμε τα ποιήματά μας. Και πόσους παραδοσιακούς χορούς άντεξε το σανίδι της.

Ας προχωρήσουμε λίγο ακόμα. Ας βγούμε στην πίσω αυλή, που κάναμε την προσευχή, την πρωινή προσευχή. Στον διάδρομο που ένωνε τα δύο κτίρια, το γυμνάσιο και το δημοτικό. Εκεί επάνω ήταν όλοι οι καθηγητές, το προσωπικό και ο κύριος Χιωτίνης. Τι ιερο-

τελεστιά κι αυτή! Πρώτα με ευλάβεια λέγαμε το Πάτερ Ημών και μετά, πάντα με την καθοδήγηση της κυρίας Γιαλούση, ψάλλαμε το «Σε Σένα Πλάστη και Θεέ, ετούτη τη στιγμή, Σου στέλνω με καρδιά και νου παράκληση θερμή...» και τα λοιπά. Και μετά, στο τέλος, λέγαμε «Στην ωραία Αίγυπτο».

Να προχωρήσω κι άλλο. Μετά μπαίναμε στο Δημοτικό. Η πρώτη Δημοτικού. Να, είναι εκεί και μας περιμένει η κυρία Γιαλούση, πάντα κομψή, να διδάσκει με εκείνα τα ωραία καλλιγραφικά της γράμματα την Αλφαβήτα.

Στην εποχή μου είχαμε τους κοντυλοφόρους, που τους βουτούσαμε στο μελανοδοχείο και γράφαμε μ' αυτούς. Αλλά μάθαμε να γράφουμε ωραία γράμματα.

Δίπλα στην Πρώτη τάξη, ήταν η Δευτέρα, με την κυρία Ψάλτη, η Τρίτη ... και πάει λέγοντας.

Αυτό ήταν το σχολείο μας, ας το αφήσουμε έτσι, όπως το είδαν τα μάτια της φαντασίας μας, γιατί τώρα δεν είναι το ίδιο. Εμείς όμως θα το θυμόμαστε, όπως ήτανε. Αγαπημένο, αγέρωχο, να συντροφεύει τα νιάτα μας. Και δεν είναι μόνο το σχολείο μας, είναι η εκκλησιούλα μας, ήταν η Λέσχη, ήταν η Ένωση, ήταν τόσα άλλα πράγματα.

Θα ήθελα μόνο, τελειώνοντας, τιμήσ ένεκεν στην Αίγυπτο, να πούμε όλοι μαζί το «Στην ωραία Αίγυπτο».

«Όλοι, όσοι μένουμε, σαν πατρίδα δεύτερη, πρέπει να λατρεύουμε / και με όλη την καρδιά να φωνάζουμε παιδιά / Ζήτω η Αίγυπτος, Ζήτω και ο Φαρούκ!» Μετά από τον Φαρούκ, λέγαμε και ο στρατός και στο τέλος λέγαμε τον Αραβικό Ύμνο.

Αυτές ήταν πολύ σύντομα κάποιες αναμνήσεις από τα σχολεία μας.

Γιάννης Γεράσιμος, ένας γιατρός από την Μανσούρα (1916-1954)

Κείμενο και φωτογραφίες του Γιάννη Καλλιανιώτη

Ο Γιάννης Γεράσιμος, τρίτο παιδί από τα πέντε του Νικόλα και της Φωτεινής, γεννήθηκε το 1916 στην Μανσούρα.

Ο πατέρας του από την Λακωνία και απώτατη καταγωγή από την Κεφαλλονιά ήταν εύπορος εμπορευόμενος, η μητέρα του Σπαρτιάτισσα, φημισμένη νοικοκυρά, λιτή στα λούσα και ανοιχτοχέρα στους αναγκασμένους.

Η οικονομική καταστροφή του πατέρα γύρω στο 1929, ευτυχώς δεν επηρέασε τις εγκύκλιες σπουδές του, καθώς με τα δύο μικρότερα αδέρφια του φοιτούσαν στα Σχολεία της Ελληνικής Κοινότητας Μανσούρας, όπου ως γνωστόν τα δίδακτρα κατέβαλλαν οι δυνάμενοι. Οι μη δυνάμενοι, φοιτούσαν δωρεάν.

Φοιτητική Ταυτότητα

Άλλωστε είναι οι εύποροι Έλληνες της Μανσούρας που θα χρηματοδοτήσουν τις σπουδές του Γιάννη Γερασίμου στην Ιατρική Σχολή της Αθήνας. Η Αθήνα καλο-

Στην Ακρόπολη

δέχεται τον νεαρό Αιγυπτιώτη και η φοιτητική ζωή έχει φαίνεται ακόμη κάτι από το άρωμα του «Βαφτιστικού».

Στα Τσίντζινα, χωριό του Πάρνωννα στα 1.100 μέτρα υψόμετρο, κατοικούμενο μόνο τα καλοκαίρια, τα σόγια από την Γκορυτσά και την Σπάρτη, αγκαλιάζουν τον νεαρό φοιτητή.

Τον Γιάννη επισκέπτεται η αδελφή του Κούλα και με μεγάλες φοιτητοπαρέες βγαίνουν στα ταβερνάκια της εποχής, μιά φορά και στην θρυλική «Μάντρα» του Αττίκ. Όχι για φαγητό βέβαια.

Φωτογραφική ανάδρομη

Κάπου στην Αθήνα, περί τό 1935. Από τ' αριστερά: 'Ο αξέχαστος + Γιάννης Νικ. Γεράσιμος, Ιατρός πούφυγε τόσο νωρίς, έπμελητής τότε του Λαϊκ-ύ Νοσοκομείου, μέ τον εις Η.Π.Α. συμπατριώτη δικηγόρο τότε ('Επιχειρηματία τώρα) κ. Νικ. Λεων. 'Ανδριτσά κη.

(Ευγενική φωτογραφική προσφορά τής εις Αθήνας συμπατριώτισσας κ. Κούλας Τζιμη 'Αναστασοπούλου (τό γένος + Νικ. Γερασίμου).

Ο «Μοτίβος» από την τοπική εφημερίδα «Τα Τσίντζινα»

Φρούτα και λίγο κρασί.

Για την περίσταση το ατελιέ ραπτικής της Κας Τ. θαυμάστριας των μελλοντικών γιατρών, θα δανείσει βραδυνά φορέματα στις κοπελίτσες: Προσοχή κορίτσια, τα φορέματα και τα μάτια σας! Τα παραδίδω αύριο!

Φοιτητές Ιατρικής Σχολής Αθηνών. Τμήμα ομαδικής φωτογραφίας, γύρω στο 1936.

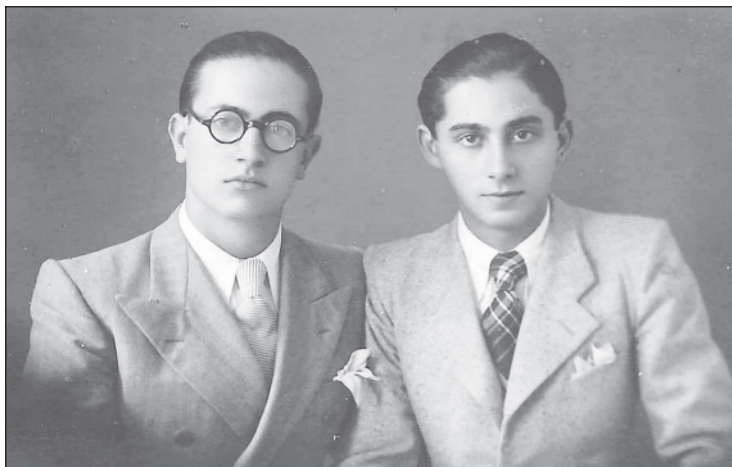
Τσίντζινα γύρω στο 1935. Πρώτος αριστερά Γιάννης Γεράσιμος. Πίσω δεύτερη από αριστερά Ευγενική Γερασίμου-Ρασιά.

Τσίντζινα, Πάρνωννας, 1.100 μ. υψόμετρο. Παραθεριστικό χωριό Γκορυτσάς. Όρθιοι, τρίτος και τέταρτος από αριστερά Γιάννης Προβιάς, Γιάννης Γεράσιμος

Στο πίσω μέρος αυτής της φωτογραφίας ο Γιάννης Γεράσιμος ιδιοκτήτης: Ο μέλλον νικητής του φθινοπωρινού Grand prix, Έπαθλον "Ρεταίνα μου Ξανθιά"

Οι δύο φίλοι, Φωτο-Στούντιο Καλογερίδη & Λάντα Γεωργ. Σταύρου 4, Αθήνα

Ταράτσα Λαϊκού Νοσοκομείου, δεξιά η Κούλα Γερασίμου, πιθανόν μετά από μικροεπέμβαση.

ΕΠΙΤΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΦΡΑΣΕΩΣ. Ω Η

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ
(Ίατρος)
38 ετών

Ἀνηγγέλθη χθές ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας ὁ θάνατος τοῦ ἱατροῦ **ΙΩΑΝ. Ν. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ**, ἀδελφοῦ τῆς **Κας Καλλιανιώτη**, συζύγου τοῦ Διερμηνέως τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Γεν. Προξενείου. Ὁ Ἰωάνν. Ν. Γερασίμου, εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ὑποστῇ τὸ πλῆγμα μιᾶς σπανίας καὶ ὀδυνηρᾶς ἀσθενείας, ἣ ὁποία τὸν ἐκράτησε μετὰξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τέσσαρα περίπου χρόνια. Τὰ 38 χρόνια του, ἐπολέμησαν σκληρῶς διὰ νὰ νικήσουν τὸν Θάνατον. Αἱ τελευταῖαι μέθοδοι τῆς Ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ἡ Στοργὴ μιᾶς δυστυχισμένης μητέρας, ἣ ὁποία τοῦ παραστάθηκε μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν, ἐστάθηκαν ἀδύνατα ὄπλα διὰ νὰ νικήσουν τὸν Θάνατον. Ἔτσι ὁ Γερασίμου, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀποφοίτους τοῦ Γυμνασίου Μανσούρας. ἕνας ἱατρός ποῦ εἶχε κατακτήσει τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸ παντὸς ἕνας ἄνθρωπος μετὰ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη πάντοτε, ἐνίκηθηκε προχθές ἀπὸ τὸν Χάρο Ἐδάκε ὅμως τὴν μάχην τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ ἀκλόνητος μέχρι τὴν τελευταία στιγμή — ὅπως θὰ τὴν εἶδεν μία ἀνοιξιὸς τῆς ζωῆς 38 Μαΐων. Ἡ Παροικία Μανσούρας θὰ θρηνῆσιν τὸν ἀγαπητὸ τῆς βλαστῆς. Θὰ θυμηθοῦν ὄλοι ἐκεῖνοι ποῦ τὸν γνώρισαν καὶ τὸν ἀγάπησαν, τὸν στίχον τοῦ Πειρητοῦ :

Κι' ἂν διφάσης, μὴν τὸ πιῆς ἀπὸ τὸν κάτου κόσμον τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς...
Ἡ Μνήμη δὲν θὰ τὸν ἀρνηθῆ ποτέ...
Γιατὶ ὄλοι ἐκεῖνοι ποῦ τὸν γνώρισαν, θὰ θυμοῦνται πάντα τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν καρδιά τὴν γεμάτην Καλωσύνην, τὰ Νεῖματα ποῦ ἔσβυσαν κάτω ἀπὸ τὰ σκληρότερα πλῆγματα μιᾶς ἀδυσώπητης Μοίρας...

Ἡ νεκρολογία του στον «Ταχυδρόμο» Αλεξανδρείας το 1954 είναι ανυπόγραφη, ἀλλὰ πιθανότατα γραμμένη ἀπὸ τὸν συμμαθητὴ του Ντίνο Κουτσούμη, με αἰσθημα καὶ αναφορὲς με προφανῆ προέλευση προσωπικὸ πλῆγμα.

Ὁ Γιάννης θὰ ἀποφοιτῆσει τὸ 1938. Τὸ 1939 μετὰ ἀπὸ διαγωνισμό θὰ διοριστεῖ βοηθὸς τῆς Α΄ Παθολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνῶν. Ἀργότερα θὰ γίνῃ Ἐπιμελητὴς στο Λαϊκὸ Νοσοκομεῖο.

Ὁ μικρότερος ἀδελφὸς του ὁ Κώστας εἶχε ἤδη εμφανίσει Παρκινσονισμό. Ἡ οἰκογένεια θὰ τὸν στείλῃ στὸν ἀδελφὸ του στὴν Αθήνα, γιὰ καλύτερη ἱατρικὴ φροντίδα. Θὰ ἀποκλειστεῖ ἐκεῖ τὸ 1940 καὶ θὰ περάσουν μαζὶ τὶς κακουχίες τῆς Κατοχῆς.

Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ τοὺς ξαναδεί εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοὺς Τάκης, ποῦ εἶχε καταταγῆ ἤδη ἀπὸ τὸ 1941 καὶ συμπεριλήφθηκε στὴν Κυβερνητικὴ ἀποστολὴ Γεωργίου Παπανδρέου ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρεια καὶ μέσω Ἰταλίας ἐφθάσε στὴν Αθήνα.

Ἐν μέσω ανταλλαγῆς πυρῶν τοῦ Εμφυ-

λίου (ανταρτοπόλεμο τὸν λέγαν τότε), θὰ διασχίσει τὴν πόλιν γιὰ νὰ φθάσει στὸ καταφύγιο τῶν ἀδελφῶν του στὸ Λαϊκὸ Νοσοκομεῖο, με μιὰ κονσέρβα κρέας.

Αὐτὸ ποῦ δὲν γινώριζε ἦταν ὅτι ἤδη ἀπὸ τὸ 1943, μέσα στὴν ὑπερεργασία στὸ Λαϊκὸ Νοσοκομεῖο καὶ τὶς στερήσεις τῆς Κατοχῆς, ὁ Γιάννης εἶχε ἤδη μιὰ πρώτη ἐνόχληση στὸ δεξιὸ χεῖρι καὶ πόδι, ποῦ οδήγησε πολὺ ἀργότερα σὲ μιὰ δευτέρη κρίση. Αὐτὴ ὑποχώρησε μετὰ ἀπὸ ἀνάπαυση ἐνός μηνός, ἀλλὰ τὰ συμπτώματα ἐπέστρεψαν τὸ 1951 καὶ κορυφώθηκαν στὶς 29/4/1951, ὁπότε ἔχασε τὴν χρῆση τῶν ἄνω καὶ κάτω ἀκρῶν.

Ἡ διάγνωση ἦταν Σκλήρυνση κατὰ πλάκας, σοβαρότατης μορφῆς. Ἦταν ἡ ἀρχὴ μιᾶς μαρτυρικῆς τριετίας. Τὸ τέλος ἦρθε τὴν 25/2/1954.

Οι φίλοι του θυμούνται: Φωτογραφία μνημοσύνου σταλμένη στην οικογένεια στην Αίγυπτο

Απόσπασμα της νεκρολογίας (διατηρείται η ορθογραφία της εποχής, χωρίς τα σημεία στίξεως...)

«Αι τελευταίαι μέθοδοι της Επιστήμης, αλλά και η Στοργή μιάς δυστυχισμένης μητέρας, η οποία του παραστάθηκε μέχρι των τελευταίων στιγμών, εστάθησαν αδύνατα...

Η Παροικία Μανσούρας θα θρηνήση τον αγαπητό της βλαστό. Θα θυμηθούν όλοι εκείνοι που τον γνώρισαν και τον αγά-

πησαν τον στίχον του Ποιητού: Κι' αν διψάσης, μην το πιής από τον κάτω κόσμο το νερό της αρνησιιάς...

Η Μνήμη δεν θα τον αρνηθεί ποτέ...Γιατί όλοι εκείνοι που τον γνώρισαν, θα θυμούνται πάντα τον Άνθρωπο με την καρδιά γεμάτη Καλωσύνη, τα Νειάτα που έσβυσαν κάτω από τα σκληρότερα πλήγματα μιάς αδυσώπητης μοίρας

Φωτογραφίες και κειμήλια φυλαγμένα από την αδελφή του Βασιλική Αναστασοπούλου.

Στον θάνατό της την 26/11/1999, είχε ήδη προβλέψει και είχε δωρήσει το σώμα της για τις έρευνες της Έδρας Ανατομίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Παραδώσαμε το σώμα της στο Λαϊκό Νοσοκομείο, εκεί που προπολεμικά είχε παρακολουθήσει τις σπουδές του αδελφού της και γνωρίσει τους συμφοιτητές του.

Συνάντηση 8 Σεπτεμβρίου 2025 στο Μοναστηράκι

Η τάξη του 1963 συναντήθηκε στο Μοναστηράκι για κουβέντα και αναπόληση, με σημείο αναφοράς όπως πάντα, τα ανέμελα και ευτυχισμένα μαθητικά μας χρόνια. Φέτος ήμασταν ιδιαίτερα χαρούμενοι γιατί είχαμε την ευκαιρία να συναντήσουμε μετά από

περισσότερα από 60 χρόνια, ακ πώς κυλάει ασταμάτητα ο άτιμος ο χρόνος, τους παλιούς μας συμμαθητές **Τάκη, Βάνα και Πάνο Ιγνατιάδη.**

Παρόντες ήταν οι: Βάνας Τάκης, Δήμου Γιώργος, Δρίτσας Γιάννης, Ιγνατιάδης Πάνος, Ιγνατιάδου Τζούλη, Ιερομόνα-

χος Νικήτας, Ιερομονάχου Ελένη, Καλατζιάν Άννα, Καραμόσχος Βασίλης, Κωνσταντινίδης Αντώνης.

Ευχηθήκαμε να ξανασυναντηθούμε ΟΛΟΙ σύντομα υγιείς και με καλή διάθεση.

**Κάνουμε έκκληση στα μέλη μας να ενισχύσουν τον σύλλογο με τις συνδρομές τους.
Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ Ε.Τ.Ε. 169/772259-17 IBAN GR4601101690000016977225917**

Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου 2026 Κοπή Βασιλόπιτας | Λαχειοφόρος αγορά | Χιωτίνειος Υποτροφία

Με απόφαση του Δ.Σ. θα απονεμηθεί υποτροφία σε όσους θα εισαχθούν για πρώτη φορά στις Ελληνικές ανώτερες ή ανώτατες σχολές.

Όροι συμμετοχής:

1. Οι υποψήφιοι να είναι μέλη ή απόγονοι εγγεγραμμένων μελών του ΣΑΓΜΑ.
2. Να έχουν εισαχθεί στις αναφερθείσες σχολές με πανελλαδικές εξετάσεις.

3. Να υποβάλλουν αίτηση προς το Δ.Σ. του ΣΑΓΜΑ με τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

Κριτήρια επιλογής των υποτρόφων είναι:

- α) η βαθμίδα της σχολής (ανώτατη, ανώτερη)
- β) ο γενικός βαθμός εισαγωγής στα βασικά μαθήματα της κατεύθυνσης.

Η υποτροφία ορίζεται στο ποσό των 150 ευρώ και καταβάλλεται εφάπαξ.

Αποσπάσματα από τη διδακτορική διατριβή της Δρος Π. Παπαδημητρίου με τίτλο: *«Η εκπαίδευση στις εδδηγικές παροικίες της Αιγύπτου. Το Παράδειγμα των Εδδηγικών Εκπαιδευτηρίων Μανσούρας» 1860-1940*

Εκπαιδευτικό προσωπικό

Σύμφωνα με τον Κανονισμό του 1893, ως δάσκαλοι και Ελληνοδιδάσκαλοι προσλαμβάνονταν αυτοί που είχαν τα προσόντα που όριζαν οι ελληνικοί νόμοι, **«Ως πρώτιστον δε θεωρητέον το δίπλωμα»**. Με αυτόν τον όρο η ΕΚΜ προσπαθούσε να προστατευθεί από εκπαιδευτικούς χωρίς επίσημο δίπλωμα ή με δίπλωμα κατώτερο από το απαιτούμενο. Επιπλέον, η διδασκαλία από διπλωματούχους εκπαιδευτικούς ενίσχυε το κύρος του σχολείου.

Η βελτίωση των οικονομικών της Κοινότητας και η επιθυμία της για βελτίωση του επιπέδου σπουδών στο σχολείο της θα συντελέσουν, ώστε να γίνει πιο απαιτητική στην επιλογή των εκπαιδευτικών που θα το στελέχωναν. Μάλιστα, θα προσδιορίσει τις απαιτήσεις της με περισσότερο παιδαγωγικά κριτήρια. Έτσι, αναζητούσαν νηπιαγωγούς που να γνωρίζει τη **«Φρεβολιανή»** μέθοδο, γυμναστική και εργόχειρο, καθώς και Ελληνοδιδάσκαλος που να γνωρίζει τη **«Νέαν Μέθοδο»** και τη γυμναστική.

Δε γνωρίζουμε την προέλευση των δασκάλων της γαλλικής, ενώ για τα αραβικά θεωρούμε πιθανό να προσλαμβάνονταν ιθαγενείς – ίσως Κόπτες – αραβοδιδάσκαλοι. Άλλωστε, στο Βαθμολόγιο καταγράφονται δάσκαλοι με αραβόφωνα ονόματα. Τέλος, τα θρησκευτικά συχνά διδάσκονταν από ιερωμένους, πρακτική συνηθισμένη για την εποχή.

Άλλα θέματα

Νηπιακή εκπαίδευση

Πρέπει να επισημανθεί το πρώιμο Κοινωνικό ενδιαφέρον για την ίδρυση νηπιακής τάξης που εκδηλώνεται από τις αρχές της δεκαετίας του 1890. Εδώ να σημειώσουμε ότι το ελληνικό κράτος ασχολήθηκε με την προσχολική αγωγή μόλις το 1895 με το νόμο ΒΤΜΘ', χωρίς να προβαίνει το ίδιο στην ίδρυση

Νηπιαγωγείων. Απλώς επέτρεπε σε ιδιώτες να τα ιδρύουν.

Επισημαίνουμε ότι, γενικότερα, το ενδιαφέρον για τη νηπιακή εκπαίδευση δεν αντανάκλουσε μόνο ωρίμανση αντιλήψεων σχετικά με τη σημασία της προσχολικής αγωγής, αλλά επιβαλλόταν από την ανάγκη ενσωμάτωσης πληθυσμών που δεν ήταν απόλυτα ελληνοφώνοι. Στην εισηγητική έκθεση των νομοσχεδίων Τσιριμώκου του 1913 αναφέρεται ότι **«τα νηπιαγωγεία ταύτα κύριον σκοπόν θα έχωσι να συνηθίζωσιν εις το ομιλείν την ελληνικήν τους παιδιάς εκείνους οτινες ανεπαρκώς εν των οίκω έχουσιν ασκηθεί εις τούτο, ούτως ώστε να μη προσκρούει εις δυσχερείας και να μη απόκειται εις αποτυχίαν η δημοτική εκπαίδευσις εις τα μέρη ταύτα»**.

Τα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια όπως είναι σήμερα

Λειτουργία, λοιπόν, νηπιακής τάξης στο σχολείο της ΕΚΜ αναφέρεται από το 1893-94. Τα επόμενα έτη, η νηπιακή τάξη άλλοτε λειτουργήσε αυτόνομα και άλλοτε ενσωματωνόταν στις πρώτες τάξεις του Προπαιδευτικού.

Τέλος, το 1903-04, προσαρτήθηκε στο Παρθεναγωγείο, μια πρακτική αρκετά συνηθισμένη. Η «μητρική» επίβλεψη που είχαν ανάγκη τα νήπια, θα μπορούσε να επιτευχθεί ευκολότερα στο περιβάλλον του.

Στις πρώτες νηπιακές τάξεις διδασκαν δάσκαλοι. Το πρόγραμμά τους είχε σαφώς σχολικό χαρακτήρα. Για παράδειγμα, σύμφωνα με το Βαθμολόγιο, το

1893-94 τα νήπια διδάχθηκαν θρησκευτικά, ελληνικά και αριθμητική, μαθήματα στα οποία, μάλιστα, βαθμολογήθηκαν.

Από το 1903, όμως, οι Κοινοτικοί ενδιαφέρονται για πρόσληψη νηπιαγωγού με γνώση της μεθόδου του **Fröebel (μέθοδο που εφάρμοξε η Αικ. Λασκαρίδου από το 1880 στην Ελλάδα)**. Τελικά, η ειδικευμένη στο «Φρεβολιανό» σύστημα νηπιαγωγός θα προσληφθεί και θα διδάξει στη Δημαία σχολή από το σχ. Έτος 1904-05.

Διδακτικά Βιβλία. Ωράριο

Λειτουργίας. Εξετάσεις και Γιορτές

Η μόνη πληροφορία σχετική με διδακτικά βιβλία είναι ότι το **1873 διδασκόταν «Ο Γεροστάθης» του Λ. Μελά**. Σημειώνουμε ότι το βιβλίο αυτό έκανε πολλαπλές εκδόσεις, φτάνοντας στον αριθμό των 900.000 αντιτύπων. Επί μακρά σειρά ετών υπήρξε το κυριότερο και προσφιλέστερο σχολικό και εξωσχολικό ανάγνωσμα των ελληνόπουλων.

Όσον αφορά στο ωράριο λειτουργίας, το σχολείο λειτουργούσε πρωί και απόγευμα, σύμφωνα με τα ειωθότα της εποχής. Οι μαθητές της δεύτερης βαθμίδας του σχολείου εξετάζονταν γραπτά και προφορικά, ενώ της πρώτης, μόνο προφορικά, ενώπιον εξεταστικής επιτροπής που εκλεγόταν από τη ΔΕ. Οι εξετάσεις διεξάγονταν τον Ιούνιο και συνοδεύονταν από γυμναστικές επιδείξεις. Οι γυμναστικές επιδείξεις δεν ήταν η μόνη σχολική γιορτή. **Το σχολείο τιμούσε κάθε χρόνο την ημέρα των Τριών Ιεραρχών, ενώ μετείχε ενεργά στα μνημόσυνα για τους ευεργέτες της Κοινότητας και στις εθνικές γιορτές, οι οποίες – σύμφωνα με τον Κανονισμό του 1893 – γιορτάζονταν «δημοτελώς και μεγαλοπρεπώς», προκειμένου να συσπειρώνεται η παροικία και να ενισχύεται η εθνική ταυτότητα των παροίκων.**

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η Κιβωτός μου

(Μανσούρα-Αίγυπτος)

ΜΕΡΟΣ Α'

Μυθιστόρημα της
Καλλιόπης Ι. Νακοπούλου,
εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1982

Κι όταν τα καλοκαίρια έφευγε για την Ευρώπη, παρακαλούσε τη μητέρα:

– Μόνο σε σένα, κουμπάρα, έχω εμπιστοσύνη ν' αφήσω τον «Αφρικόνο».

Και η μικρή πανηγύριζε. Αγκάλιαζε το κλουβί. Δε χωρούσε ολάκερη η «Βίλλα» στην αγκαλιά της.

Την έφερνε γύρω γύρω και τι χαρές ήταν εκείνες που της έκανε ο «Αφρικόνος». Πηδούσε, ξελαρυγγίζονταν να της μιλά, να της σφυρίζει. Και σαν έγερνε η μέρα και δρόσιζε, τον βγάζαν στο μπαλκόνι. Πίσω του η Χαρούλα έσερνε τη μικρή της πολυθρόνα την κουνιστή, δώρο κι αυτό του νονού της στα γενέθλια.

Την τοποθετούσε πλάι στον «Αφρικόνο» και η διασκέδαση συνεχίζονταν. Ξεφώνιζε, έλεγε τα παπαγαλίστικά του, ξεφούρνιζε ανεύθυνα όσες αράπικες βρωμοκουβέντες τού είχε μάθει ο μάγειρας του γιατρού. Ξαφνιάζονταν οι περαστικοί. Σήκωναν το κεφάλι.

Δεν ξέραν από πού έρχονταν. Λύονταν στα γέλια η μικρή με την έκφραση που παίρναν τα πρόσωπα, δίχως να ξέρει και τι σημαίνουν τα λόγια του.

«Αξέχαστα καλοκαίρια!» είπε φωναχτά η κοπέλα κι ανασοκώθηκε από τον καναπέ. Δεν τολμούσε ν' ανοίξει μια γρίλια από τα περασμένα. Σίφουνε ορμούσαν μνήμες, εικόνες, βιώματα.

– Αξέχαστα καλοκαίρια. Απλά, γιομάτα ειρήνη.

Το ψωμί δεν έβγαине εύκολα. Ήτανε λόγια, πως μάζευαν στην Αίγυπτο τις λίρες με το φτυάρι. Ο καθένας με την καπατωσύνη του και τις φιλοδοξίες του. Καθένας με τη μοίρα του πόρευε τη ζήση του. Οι άνθρωποι δεν είχαν ακόμη εξαγριωθεί με τα καταναλωτικά αγαθά. Άφηναν πάντα ένα παράθυρο ανοιχτό, να χαίρεται η ψυχή τους, τον κόσμο με την απλότητά του. Δόξαζαν το θεό μέσα από τη φυσική ομορφιά. Θαύμαζαν τους φτασμένους. Άκουγες συχνά να λένε:

– Δεν είμαι ζηλιάρης, είμαι παραπονιά-

ρης με την τύχη. Μα πού θα μου πάει. Στο χέρι της είναι, θα χαμογελάσει και σε μας ...

Οι περισσότεροι χαμογελούσαν αυτοί στη μοίρα και πίστευαν ότι η μοίρα τούς χαμογελά. Ένας απ' αυτούς και της δασκαλίτσας ο πατέρας.

Όταν έκλειναν τα σχολεία μαζεύονταν η παρέα. Φίλοι, ξαδέρφια, από 8-12 χρονών να οργανώσουν τις θερινές διακοπές.

– Τι είπες λοιπόν ο μπαμπάς σου, Χαρούλα; Θα μας πάει στη Γκεζίρα; Μόνο με κείνον μας αφήνουν οι μαμάδες μας.

– Θα πηγαίνουμε, απαντούσε με βεβαιότητα η μικρή. Όλα τ' αφήνει, για να μας διασκεδάσει ο πατέρας. Τον ξέρετε καλά.

– Μα είναι γλύκας.

– Από καιρό, τον βλέπω να ετοιμάζεται κρυφά. Και σαν τον τσακώσω μού κλείνει το μάτι πονηρά. Θέλει να μας κάνει έκπληξη.

Και τι δεν σκαρφίζονταν ο πατέρας για να ευχαριστήσει τα παιδιά. Έπαιρνε μακριά καλάμια, έδενε σπάγκους, κρεμούσε τ' αγκίστρια. Και σαν έρχονταν η ώρα έπαιρνε τ' ασκέρι και ξεκινούσαν για τις απογευματινές εκείνες εκδρομούλες στη γκεζίρα, που πάει να πει, νησί.

Από τις αρχές του Μάρτη η στάθμη του ποταμού άρχιζε σιγά-σιγά να κατεβαίνει.

Όλο και λιγότευε το νερό και ξεπρόβαλαν οι γκεζίρες. Διψούσαν τα χωριά. Πίναν λασπόνερο τα ζωντανά. Το ίδιο και οι φελλάχοι. Λιποθυμούσαν οι σπορές. Γινόντανε φονιάδες οι άνθρωποι για λιγοστό νερό, να σώσουν τα σπαρτά από την καταστροφή.

Από την άλλη, μέναν αναξιοποίητα, απέραντα χωράφια. Κι ας γράφαν οι γεωγραφίες κι ας διάβαζε η υψηλός κι ας ζήλευε την τύχη της χώρας της Νειλόρρουτης. Ολάκερες χέρσες εκτάσεις και να πεινάει ο λαός.

Κι όταν στα μέσα του Αυγούστου αγρί-

ευε ο υδάτινος θεός, τότε ορμούσε ακάθεκτος. Μεσ' τη manía του, ο Νείλος παράσερνε ότι έβρισκε. Πλημμύριζαν τα χωράφια, χάνονταν οι σπορές, πνίγονταν τα ζωντανά.

Καρτερικά οι άνθρωποι περίμεναν να καταλαγιάσει το κακό. Σιγά-σιγά ημέρευε και τότε η λάσπη που άφηνε, το κατακάθι της οργής του, μετάλλαζε σε χρυσάφι. Πλούταινε τη χώρα, η πίκρα γινόταν ευτυχία.

Από τη μια μέρα στην άλλη, χάνονταν κι από τα μάτια των παιδιών οι γκεζίρες. Καθισμένα στην ακροποταμιά ζητούσαν να βρουν πού νάταν οι χαμένοι τους παράδεισοι.

Κοντά τρεις μήνες, είχαν χαρεί ότι μπορεί να ονειρευτεί ένα παιδί. Να τρέξει, να παίξει χωρίς φόβο, να ξεφωνίσει μ' όλη του τη δύναμη, να κυλιστεί στην άμμο, να μπει και να χαθεί κάτω από τα πελώρια αμμόβουνα, να χτίσει πύργους, να τους χαλάσει και πάλι να τους ξαναχτίσει με νέα τεχνική, ν' ανοίξει τούνελ, να φτιάξει σπηλιές, να παίξει το κρυφτούλι, να τραγουδήσει, ν' ανοίξουν τα πνευμόνια.

Μαζεύονταν στο σπίτι της Χαρούλας, την ώρα που όριζε ο πατέρας. Σαν αρχηγός έκανε και προσκλητήριο. Χαριτίν (παρούσα) Αννούλα (παρούσα) Γιαννάκης (παρών) Νίκη (παρούσα) Γιώργος (απών) και συνεχίζονταν το προσκλητήριο. Κάθε φορά έπαιρνε κι άλλα παιδάκια. Τ' αγόρια πιο νωρίς απελευθερώνονταν από την κηδεμονία. Στα δώδεκά τους χρόνια νοιώθαν αντράκια, ζητούσαν ν' ανεξαρτητοποιηθούν.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μέλη της Ελληνικής κοινότητας της Μανσούρας γιορτάζοντας την πρωτοχρονιά του 1955 μαζί με μέλη άλλων κοινοτήτων.

Από αριστερά διακρίνουμε την Τούλα Ανθίδη. Πίσω της Αλέκος Ζερβούδης. Δίπλα του ο αδερφός του Στέφανος Ζερβούδης. Από πάνω του ο Ιάσοντας Πετράκης (:). Το ζεύγος δεξιά είναι ο καθηγητής Σμοκοβίτης και η σύζυγός του και στο βάθος δεξιά η Καίτη Γερασίμου. Κεντρικό πρόσωπο μπροστά η Γκατ.

ΠΕΝΘΗ

Μεγάλη είναι η θλίψη μας για την απώλεια των αγαπημένων φίλων και μελών:

- Κώστας Γεωργιάδης, απόφοιτος '63
- Ανδρέας Συμεωνίδης σύζυγος της Φινέτ Δήμου που ζούσε στο Ξυλόκαστρο.

Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους τους.

Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη τους 200 € στην Πρόνοια.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

- Η κ.Πόπη Νομικού προσφέρει 100 ευρώ στη μνήμη του αγαπημένου της συζύγου Αντρέα που απεβίωσε στις 20 Μαΐου 2025 Αυτή η προσφορά γίνεται ως ένδειξη, αγάπης και σεβασμού ώστε η μνήμη του να παραμείνει ζωντανή.

Για τους σκοπούς του Συλλόγου:

- Ανώνυμος προσφέρει 75 ευρώ.
- Ανώνυμος προσφέρει 30 ευρώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ

panagpek@gmail.com

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ
ΤΗΝ
ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ
ΜΑΣ:

www.mansouraglafka.gr

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Η γλαύκα
των αποφοίτων

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη

(Πρόεδρος-Ταμίας)

τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλίκα Νικολοπούλου

(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)

τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζώνυ Χριστοφίδης

(Βοηθός Ταμιά)

κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου

(Σύμβουλος)

κιν.: 6973982282

Μιχάλης Σαράης

(Σύμβουλος)

τηλ.: 6973557398